

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

 $\frac{1}{4}$ an 10 franci, $\frac{1}{2}$ an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamentele se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima dată 7 cr., a doua oară 6 cr.,
a treia oară 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția: Str. Iernii 11. — Administrația: Str. Cienădiei 3.

Se prenumără și la poște și la librării.

În București

primesce abonamente D. C. Pascu, Str. Lipscani 35.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Cu 1-a Iulie v. 1890

se începe

Abonament nou

la

„Tribuna“.

Abonamentele se fac cu multă lesnătate în monarhie, cât și în România prin mandate postale (*Posta-utalvány* — *Post-Anweisung*.)

Se recomandă abonarea timpurie pentru regulata expediție a foii.

Domnii abonenți sunt rugați a ne comunica eventual prelungă localitatea unde se află și **posta ultimă**; ear' domnii abonați vechi spre ușorare pot lipi pe mandatul postal **adresa tipărită** dela fașile, în cari li s'a trimis diarul până acuma.

Administrațiunea diarului

„Tribuna“.

Sibiu, 27 Iunie st. v.

(Δ) „Ei bine, presa maghiară și bărbații politici ai Maghiarilor ne consideră de învinși, și poate mai ales acum, după ce la victoriile celelalte s'a auzit și cea raportată la 17 Iunie n. în Sibiu“.

Se înțelege, că așa ne consideră. De aceea când e vorba de beneficii din partea statului, fie în ori-și-care formă, atunci de Români nici mențiune nu se face, sau apoi dacă se și face, numai ca să-i declare de trădători. Ear' calomnia ca să apară justificată, li-se însușiu, că vor o Românie până la Tisza . . . , cum s'a scris de atâtea-ori în coloanele aceste, fără a și proba însinuatorii prin ceva afirmațiunile calomniatoare.

Și dacă desconsiderarea aceasta și calomniarea ar veni din partea kossuth-istilor, nu s'ar mira omul atâta. Vine însă dela guvern prin organele sale oficiale. Guvernul pășese ca acuator, fără de a-și face datoria ca administrator. Ca-și-când l'ar mustra conștiința, pentru-că nu-și împlinește datoria față cu un popor pacinic și iubitor de ordine și de progres, aleargă

la mijloace, care nu i-se șede unui guvern. Se scusă prin organul seu oficial, că asupresce pe un popor întreg, recunoscut și de dînsul de popor bun, din cauza „vre-o cătorva neliniștiți“.

Ca să stăm de vorbă cu astfel de acuatori, care aruncă acuze neîntemeiate, am spus-o mai înainte că este o lucrare zadarnică. Oamenii, care guvernează astăzi statul unguresc, poate-că ceea-ce fac nu o fac atât din reînță, cât din incapacitate. Resultatul însă este tot așa de păgubitor fie din reînță, fie din incapacitate.

Față cu rezultatul acesta, credem că nu exprimăm numai părerea noastră individuală, Români trebuie să se eugete și să iee pozițiune.

Ne sosesc de un timp încoace plângeri despre lucruri, care atestază de o pornire insuportabilă. La alegeri de funcționari, la încercări de ameliorări în administrațiune nici legile statului nu mai dau siguranță destulă celor, care nu se supun orbiș caprițului guvernărilor. Onorabili guvernamentali nici petițiuni, prin care cetățenii unei comune cer ameliorare în administrațiune, nu mai sufer. Amenință pe cei-ce îndrănesc a le conturba circuli cu temniță și cu brachiul militar.

Și dacă se întâmplă aceasta în mijlocul lumii oficiale maghiare, ce se dicem de ceilalți șovinisti?

Ca să ne folosim de un cas concret, ne folosim de cel mai aproape de noi.

La Oena-Sibiului majoritatea română a cetățenilor vede, că cu administrațiunea de până acum nu mai merge. Este o administrațiune prea scumpă, care pe oraș nu-l recompensează cu nimic. Costă mult fără să aducă ceva orașului, decât doar datoriile colosale. Obligămintele pentru scopuri culturale nu se mai duc acum de ani în deplinire. Datoriile într'aceea au crescut și cresc în mod uriaș. Venitele orașului, în loc de a se sporî, se sleesc.

Nu e nici o minune dar', dacă populațiunea cea binevoitoare a orașului vrea să întimpe eventualitatea unei crize, dacă vrea să evite să nu vină în pozițiune de a plăti datoriile grămădite de o administrațiune nechibzuită prin arunciri încercate în spinarea particularilor. Mai ales știind din experiență, cum se împart de egal asemenea arunciri.

Și cum vrea majoritatea română să evite criza?

În modul cel mai legal și rațional. Ea cere dela guvern, ca magistratul să se înlăture. Cererea e în cadrul legilor existente.

S'au mai făcut și din partea altor orașe asemenea cereri și guvernul le-a încuviințat.

Cererea este și rațională. Pentru-că dacă comuna nu are de unde să plătească un magistrat în toată regula și conform pretensiunilor legale de astăzi, nu este nimica mai cuminte, decât să se întindă comuna numai la atâtea cheltuieli, la câte îi dă mâna să se întindă.

Ei, dar' ce ni-se spune?

Oamenii guvernului din Oena-Sibiului scupă foc, când numai însușă vre-un Român cereri în sensul, ca magistratul să se înlăture și să fie înlocuit de administrațiune conformă uneia dintr-o comună mare. Merg mai departe. Amenință, că-i vor infunda pe toți câți vor mai cere reducerea orașului la comună mare în temnițele Aiudului, eventual vor aduce brachiul militar pe capetele lor și apoi vor vedea ei.

Și Oena-Sibiului nu este singură în o astfel de situațiune. Sunt și alte orașe în țeară, care sufer asemenea și care au aceleași aspirațiuni legale și raționale. Sunt comune, unde membrii îndreptățiți nu-și pot alege primari și notari cum ar dori și ar voi în interesul unei administrațiuni bune, pentru-că dau de aceleași greutate din partea oamenilor sprijinitori și protegeați ai guvernului unguresc.

Pretextul în astfel de casuri este întărirea elementului maghiar. Motivul cel adevărat însă mai în toate casurile de natura aceasta este, ca indiviți, care nu sunt în stare să se hrănească, să-și țină comunele din bugetul lor, mai ales dacă contribuabilii nu sunt deloc, sau nu în partea cea mai mare Maghiari.

Nu încape nici o îndoială, că dacă vor lua Români pozițiune față cu procederi ca cele citate, vaiețele și țipetele oficioșilor maghiari vor fi și mai teribile ca până acum. Înjurăturile și calomniile aruncate asupra Românilor vor fi și mai îmbelugate. Însă doar' se va afla totuși cineva, care să observeze, că nu e în interesul statului a-i duce deoparte legile *ad absurdum* și de alta de a întinde prea tare coarda nemulțumirii între cetățenii „egal îndreptățiți“.

Români n'au să se orienteze după guralivitatea oficioșilor și politicilor maghiari. În interesul lor propriu și în interesul statului trebuie să caute cât mai curând și pe calea cea mai legală să facă de rușine pe toți, care de frica, că vor perde oalele cu carne, strigă mereu în gura mare, fără de nici un rost, „trădători“. Totodată însă și în legătură cu aceasta să stăruască, ori-unde vor vedea scotându-și terorismul cornițele, a-i pune legea ca o oglindă în față, căci și dacă momentan nu ar folosi mult, cu atât mai zdrobitoare are să fie legea mai târziu pentru cei-ce o ignorează, mai ales după-ce ei au făcut-o.

Repetăm și de astădată: considere-ne oficioșii și polițiii Maghiarilor de învinși cât le va plăce, noi însă se nu ne considerăm.

Mai curând sau mai târziu, dar' reușita noastră nu poate să lipsească.

O întîmpinare.

Di Dr. Octaviu Blasianu, medic în Rîmnicul-Sărat, ne trimite spre publicare „o scrisoare deschisă“ adresată diarelor din București „Voința Națională“ și „Națiunea“. Di Blasianu este un compatriot de ai noștri, care acum de cece ani și-a părăsit ca mulți alții țeara și s'a stabilit în România. D-sa „se vede acum deodată calomniat și grav insultat în diarele opoziționale din România“. „Dacă compatrioții mei“, — țice Di Blasianu în scrisoarea adresată nouă, — „vor lua drept adevăr ceea-ce diarele avansează fără temei la adresa mea, e cert, că m'as simți foarte nenorocit, căci țin prea mult la patria mea natală și la opiniunea ce au compatrioții mei despre mine“.

În „scrisoarea deschisă“ di Blasianu desfășură pe larg și în mod detaliat luptele locale de partid din Rîmnicul-Sărat și atacă pe adversarii sei politici. Această împregiurare ne împedează a primi „scrisoarea“ în coloanele foii noastre. „Tribuna“ nu este organul vre-unui partid din România. Dacă noi ne ocupăm de afacerile României, o facem numai din punct de vedere național sau din punct de vedere al intereselor patriei noastre. Noi n'am căutat nici-odată, care dintre partidele politice ale României au săvîrșit faptul, ci am reprobato sau aprobat faptele săvîrșite fără privire la

partide. Credem a fi dat în decursul anilor destule dovezi despre aceasta.

Chiar în timpul din urmă noi, conduși de aceste principii, am fost necesitați a reprobato fapte săvîrșite de oameni, care pe noi pe terenul literar ne atrăsese și ne apropiase cu deosebire. Am făcut acest lucru călcându-ne pe inimă, dar' am fost necesitați să-l facem, fiindcă faptele săvîrșite ni-s'au arătat neromânești.

Noi Ardeleni și Ungureni, nu putem judeca procederea ministrului român Menelas Ghermani în afacerea testamentului repositului Mușicu altcum, decum am judecat-o și am judeca-o chiar și atunci, dacă dl Menelas Ghermani ar fi cel mai mare binevoitor al nostru. Noi nu ne legăm de forme, desconsiderăm cu desăvîrșire interesele de partid ale Românilor de dincolo și ne dicem: un consilier al Maiestății Sale regelui Carol I., care mijlocese în ori-ce mod și pe ori-ce cale ca să ajutoreze pe Grecii în scăderea Românilor din Macedonia, nu poate să aibă inimă pentru Români. Așa este simțământul nostru aici și ne doare îndoite, când vedem, că acest simțământ nu este împărtășit de toți Români dincolo de Carpați și mai ales nu este împărtășit de aceia, dela care noi eram în drept de a aștepta în deosebi manifestarea simțului național.

În același mod cugetăm noi aici și despre afacerea alegerii lui Iancu Friedmann. Noi nu ne îndoim, că Iancu Friedmann este născut în România, nu ne îndoim, că a primit botezul bisericii resăritene dreptmăritoare, admitem chiar că are toate însușirile și toate formele pentru a face parte din corpurile legiuitoare ale României, dar' îndoială-ce este mai presus de ori-ce îndoială, că Iancu Friedmann este fiul unui oare-care Friedmann din Cluj, noi avem simțământul, că fiul Clujanului Friedmann nu poate să fie un vrednic reprezentant al ideii naționale române. Prin intrarea lui în camera României noi Români ardeleni și ungureni ne simțim jigniți în simțământul nostru național. Pentru-ca Români preste tot să se poată însușie de un Român ce poartă numele de „Friedmann“ nu este deajuns, așa credem și ținem noi, ca acest Român Friedmann să fie numai un bun comerciant la Rîmnicul-Sărat și fiul chiar al unui creștin dela Cluj, — deși creștini cu acest

FOIȚA „TRIBUNEI“.

Suferințele tinărului Werther.

De Goethe.

Cartea II.

(Urmare.)

24 Martie.

Am cerut dela curte demisiunea și speriez, că voi primi-o și veți ierta, că nu mi-am cerut mai înainte permisiunea dela voi. Trebuie să plec de aici, și ori-ce veți țice, ca să mă faceți să rămân, știu tot și altcum — Spune aceasta cu cruțare mamei, eu singur nu mi pot ajuta și ea trebuie să se învoiască, căci nici ei nu-i pot ajuta. Se înțelege, că trebuie să o doară. Cariera frumoasă, de a se face fiul ei consilier intim și ambasador, o vede deodată întreruptă, și înapoi în grajd cu dobitoacul! Faceți ce voți, combinați casurile posibile, în care aș fi putut și ar fi trebuit să rămân. Destul că plec; și ca să știți unde mă duc, eată aici este principele **, căruia îi place mult societatea mea; acesta m'a rugat, auzind despre intențiunea mea, să merg cu el la moșile lui și să petrec acolo frumoasa primăvară. Mi-a promis, că mă va lăsa cu desăvîrșire în voea mea și, după-ce ne înțelegem împreună până la un punct, am să plec într'un horoc cu el.

Spre știință.

19 Aprilie.

Mulțumesc pentru cele două scrisori ale tale. Nu ți-am răspuns, pentru-că am ținut pe masă această scrisoare până la sosirea demisiunii mele dela curte; mă temeam,

că mama se va adresa către ministrul, ca să-mi îngreuneze intențiunea. Dar' acum s'a întâmplat, demisiunea mi-a sosit. Nu voi să vă spun, cât de nebucuros mi-au dat-o și ce-mi scrie ministrul: Ați iubuit în nouă lamentațiuni. Prințul ereditar mi-a trimis de adio 25 de galbini, cu un cuvânt, care m'a mișcat până la lacrimi; astfel n'am trebuință dela mama de banii, pentru care i-am scris nu demult.

5 Mai.

Măne plec de aici și, după-ce locul născerii mele se află la depărtare numai de șese mile de aici, voesc să-l revăd, voesc să-mi reamintesc zilele bătrâne, visate în fericire. Voesc să intru chiar pe aceeași parte, pe care am eșit cu mama, când am părăsit acest loc confident după moartea tatii, ca să ne închinăm în orașul ei nesuferit. Adio, Wilhelm, vei auzi despre călătoria mea.

9 Mai.

Am săvîrșit peleginagiul la patria mea natală cu toată evlavia unui pelegin și multe simțăminte neașteptate m'au cuprins. Lângă teiul cel mare ce stă la depărtare de un pătrar de oară de orașul S . . . , am lăsat să oprească, m'am scoborit, am lăsat postilionul să mîne singur, ca să gust pe jos toate amintirile, ca nouă, vii și cu desăvîrșire după a mea inimă. Stam sub același tei, care mai demult, când eram copil, forma scopul și marginea plimbărilor mele. Ce schimbare! Atunci mă doria în fericită nesciință afară în lumea mare necunoscută, unde speram pentru inima mea atâtea hrană, atâtea plăceri, ca să-mi umplu și să-mi mulțumesc sinul plin de poftă și

de aspirațiuni. Acum mă reîntorc din lumea largă — o amicul meu, cu câte speranțe zadărnice, cu câte plănuri stricate! Vedeam munții dinaintea mea, care de atâtea ori mi-au fost obiectul dorințelor. Aș fi putut șede aici oare întregi dorindu-mă dincolo, perședându-mă cu adîncul sufletului în păduri și văi, care se prezentau ochilor mei în amurg atât de prietenoși; ear' când după aceea trebuia să mă reîntorc la timpul anumit, cu căta nevoiață părăsiam acest iubit loc! Mă apropiam de oraș; toate căscioarele bătrâne, bine cunoscute de prin grădini, le salutai, cele nouă îmi erau urite, precum și toate celelalte schimbări împlămate. Intrai pe poartă și numai decât eram cu totul orientat. Iubite, nu voesc să intru în detalii; precă de încântător a fost, pe atât de monoton s'ar face, istorisându-o. M'am fost hotărit să locuiesc în piață, imediat lângă casa noastră cea veche. În drum am observat, că odaia de școală, unde ne îndesuisse o femeie bătrână cinstită copilăria, era prefăcută într'o dughiană. Mi-am adus aminte de neliniștea, de lacrimile, de tîmpirea simțurilor și de groaza inimii ce am îndurat în această căvernă. — Nu făcui nici un pas, care se nu fi fost memorabil. Un pelegin în țeara sfîntă nu întâlnește atâtea locașuri de amintiri religioase și sufletul lui cu greu va fi atât de plin de emoțiune sfîntă. Încă una cât o miie; Mă dusei pe rîu la vale până la o anumită casă; și altădată acesta mi-a fost drumul și locul, unde ne deprindeam ca băieți să facem petrite netede să sară preste suprafața apei. Atât de viu îmi adusei aminte, cum stam câte-odată și priviam la apă, cu ce presimțiri minunate îmi închipuiam rîșnițele, pe unde ar să curgă, și cum găsim apoi în curând o margine în puterea mea imagină-

toare, și totuși apa avea să curgă mai departe, tot mai departe, până-când mă perdeam cu desăvîrșire în contemplarea unei depărtări nevădute. — Veți, iubitul meu, atât de mărginiți și de fericici erau admirabilii noștri străbuni! Atât de naiv era sentimentul lor și poesia lor! Când Ulise vorbea de marea nemăsurată și de pămîntul nesfîrșit, aceasta este adevărat, omenește, întîm, strîm și misterios. Ce-mi folosese, că acum pot recita alături cu fiecear „copil de școală“, că pămîntul este rotund? Omului îi trebuie numai puține gii, ca să guste plăceri pe ele, și și mai puțin, ca să odihnească sub ele.

Acum sînt aici în castelul de vînătoare al principelui. Se poate trăi tare bine cu acest boer, este sincer și simplu. În giurul lui sînt oameni ciudați, pe care nu-i înțeleg deloc. Se par a nu fi mișei, dar' totuși nu arată nici a oameni cum se cade. Câte-odată îmi pare prea de omene, și totuși nu mă pot încrede în ei. Ceea-ce mă supără este, că principele vorbește câte-odată de lucruri, pe care le-a auzit și citit numai și anume din punctul acela de vedere, cum a voit celalalt să-l înfățișeze.

Afară de aceea prețuiesc mîntea și talentele mele mai mult decât inima aceasta, care este în cele din urmă unica mea mîndrie, care singură singurică este izvorul tuturor paterilor, tuturor fericirilor și tuturor miseriilor. Vai, cât știu eu poate să fie cine, — inima mea o'am singur eu.

„Oena cea pustie“.

Decănd cu rumperea de nor la Oena, vine în toate zilele câte ceva nou din acea parte.

Noutățile mai toate însă se învîrt prelungă „Oena cea pustie“.

Noutate dealmintrelea va fi pentru mulți și terminul: „Oena cea pustie“. În nici o carte geografică nu credem să se afle. Nici chiar în țiare, precă scim, n'a apărut încă. Străinii, unde pot, se ferece de numirile date de Români. Românilor „culți“ le cam place a se servi de numirile întrebuintate de străini, fiindcă sînt mai „inteligente“. În diarele străine, în câte a fost vorba de cele-ce s'au întemplat la Oena, am citit numirea „Eho“. Și se înțelege, că afară de „Tribuna“, în celelalte țiare ale noastre frasa simplă „Oena cea pustie“ a fost ocilită.

Ei bine, „Oena cea pustie“ să fie, vor țice mulți. Ce o ea? Unde se află?

Întrebarea dintîi e cam rezolvată și încât nu ar fi, o vom rezolvă mai la urmă.

Să ne ocupăm însă până una altă cu cea din urmă, arătînd cititorilor unde se află. Când pleci cu trenul dela stațiunea căii ferate în limba oficială „Vizakna“ spre Copea, după-ce a rămas o moară de vapor la stînga, trenul se cufundă într'o două rozoare, dintre care vre-o câteva secunde nu poți vedea decât ce ofer cele două rozoare de vînt. Trecînd trenul înainte, vederea la stînga se lărgese și călătoria i-se prezentă o „căldare“ largă, pe al cărei fund sînt o mulțime de surpături, numite de Români din Oena „groape“. În „groapele“ aceste veți la stînga și un monument modest de peatră. Lângă monument numai decât se poate observa, că din pămînt rîșnește o stîncă surie-albă de peatră de sare. Stîncă aceasta face parte din gura „Oenei celei pustii“.

Care va să țică: aci este locul cel „renumit“, dela care căpătăm sciri proaspete în toate zilele de vre-o patru zile încoace.

nume nu există, — ci el ar trebui să fie un membru al unei familii române moștene, care a dat numeroase și suficiente dovezi pentru simțăminte și cugătarile sale românești.

Așa cugetăm și judecăm noi aici, și dacă compatriotul nostru Dr. Octavian Blasianu cugetă și judecă altfel, poate să fie sigur, că n'are să întimpele dela opiniunea compatrioților sei, la care ține așa de mult, decât desaprobari. Domnul Blasianu, ca unul care, precum ne spune în „scrisoarea deschisă“, a fost alături cu dl. Friedmann, fondatorul grupului junimist la Rîmnicul-Sărat, poate că judecă corect ca om de partid. Noi însă aici nu sîntem nici „junimisti“, nici liberali, ci sîntem Români și numai ca Români judecăm.

Dacă „scrisoarea deschisă“ a dlui Blasianu ar porni din un punct de vedere mai general, cu plăcere o dam publicității, deoarece ea însă este o apărare a unui partizan, pe care noi nu l'am atacat și nici n'am reprodus atacurile altora, nu putem să o publicăm fără a deschide totodată adversarilor sei politici coloanele foi noastre. Astfel am trebui să ne pronunțăm și noi asupra cestiunilor de partid din regatul vecin, ceea ce nici nu vom, nici treaba noastră nu este să o facem.

REVISTA POLITICĂ.

Sibiu, 27 Iunie st. v.

De ale partidelor maghiare.

„Pesti Hirlep“ află din isvor sigur, că deputatul Francisc Fenyvessy din opozițiunea moderată va declara în darea de seamă către alegătorii sei, că la începutul sesiunii dela toamnă se va alătura la partidul guvernamental și va intra în clubul liberal. Aceasta pe motiv, că decând 'și-a desvoltat noul ministru-președinte, contele Szapáry noul program și tendințele lui reformatorice, nu mai sînt diferențe principale între partidul guvernamental și opoziția moderată și că prin urmare a face mai departe opoziție, după a lui părere, nu mai are nici o basă și nici un titlu de drept. O rectificare, publicată nu demult în această privință, se poate prin urmare referi numai la scirea unei foi provinciale, că deputatul Fenyvessy după intrarea sa în partidul guvernamental nu va primi nici o funcțiune în minister.

Cestiuni bulgare.

După-cum se telegrafează din Sofia, la 6 Iulie n. s'a celebrat în catedrala de acolo un parastas pentru Panița. Parastasul a fost arangeat de veduva împușcatului major și au asistat mai mulți amici ai lui. Totul a decurs în cea mai mare liniște.

Altă scire spune, că în comuna Pervuștița lângă Filipopol a fost o turburare neînsemnată între opoziționali și guvernamentali. Din Sofia a

venit numai decât asigurarea, că aceasta nu stă în legătură cu executarea lui Panița, pentru care niciări în feară nu s'a turburat pacea. Preste tot părărea prevalentă a populațiunii este, că lui Panița dreptate 'i-s'a făcut și că executarea lui a fost necesară, pentru a statua un exemplu.

Diarul „Svoboda“ din Sofia declară într'un articol mai lung, că informațiunea foilor străine, cu deosebire a lui „Daily News“, că Bulgarii cu Stambuloff în frunte ar simți trebuința de a se împăca cu Rusia, este cu deservire neexactă. Bulgarii nici într'un chip și de dragul nimărui nu voesc să se despartă de domnitorul lor. În sfîrșit „Svoboda“ adresează puterilor rugarea să intervină la înalta Poartă în interesul recunoașterii principelui Ferdinand, pentru-ca în viitor atât Europa, cât și Bulgaria să nu mai aibă grije de complicațiuni.

În afacerea recunoașterii principelui 'i-se comunică însă lui „Pol. Corr.“ din Londra următoarele: Guvernul bulgar s'a adresat către reprezentanții diplomați din Sofia ai mai multor puteri, între care și al Angliei, cu rugarea, ca guvernele respectivelor puteri să sprijinească pretenziunile și remonstrațiunile arătate Turciei în nota bulgară. Cercurile informate din Londra cred însă, că guvernele recerate nu vor urma acestei dorințe. La această atitudine a contribuit și împingurarea, că guvernul bulgar n'a cerut sfatul guvernelor recerate acum înainte de a expedia nota, ba nici nu le-a înscușinat despre acest pas.

Școalele noastre sătesci.

(Urmare.)

Se vor împlini în curînd două mii de ani, decând urdătorii neamului românesc s'au așezat aici pe pămîntul acesta, aducînd cu dîșii și cultura romană ajunsă atunci la deplina ei desvoltare.

Urmașii lor, strîmtorați de năvălitorii barbari, au pierdut în curînd cultura părinților. Era însă preste puțină, ca lucrarea omenească urmată cu stăruință timp de mai multe veacuri pentru desvoltarea vieții culturale române se rămînă zadarnică. Căci ori-și-ce lucrare omenească e manifestatiunea unei funcționări petrecute în organismul fiziologic, și organele ținute mereu în funcțiune se întăresc, organismul se modifică potrivit cu lucrarea, pe care o servisece în mod regulat și stăruitor. Urmașii au putut deci să peară cultura romană ca manifestatiune, au putut să peară deprinderile culturale, au putut să peară practica culturală; dar' rezultatele fiziologice ale vieții culturale romane trebuia neapărat să se păstreze într'inșii ca aptitudini culturale, ca germeni de viață culturală din ce în ce mai slabi, dar' pentru totdeauna gata de a se desvolta, îndată ce sînt date condițiunile desvoltării lor. Dacă e adevărat, că noi Români sîntem urmașii Romanilor veniți aici sînt acum două mii de ani aproape, nu e cu puțină, ca în rasa română partea mai nobilă a organismului omenească să fie

tele de nu mai puteai înțelege cuvîntul rostit. În poporul de jos se dicea, că dracul răspunde așa de respicat. Dacă pușca cineva în mină, părea că s'a deschis un bombardament asupra unei fortărețe, până pe urmă 'ți-se părea că s'a înscut o luptă în depărtare, în care pușcă sute și mii.

În starea aceasta era „Oena cea pustie“ și la 1849 în Februarie, când a avut loc lupta între revoluționarii maghiari comandați de generalul Bem și între Austriacii, care combăteau revoluțiunea sub comanda generalului Puchner.

A doua zi după bătălie, în 5 Februarie n., reprezentanța comunală a orașului Oenei s'a întrunit în ședință și a desbătut ce să se facă cu cadavrele căte le lăseseră revoluționarii pe câmpul de luptă. Cele de pe ulișile orașului le-au adunat în ziua bătăliei decătră seară. Au fost păreri să li-se facă morminte și să se îngroape pe acolo, pe unde sînt. Au fost însă și alte păreri.

Diceau unii dintre reprezentanți, că îngropându-se cadavrele, care pe unde sînt, deoparte se strică cu mormintele cele mult hotărât de arătură și de fînațe, de altă parte ar fi fost și anevoios săpatul. Era un șig siberic tocmai pe atunci și pămîntul era înghețat ca tunul.

Deci, după o desbatere îndelungată, s'a conclud fără nici un vot contradicțor să se adune toate cadavrele și să se arunce în Oena cea pustie, fiindcă acolo încăpeau toate, nu trebuia să se mai sape și hotarul n'avea deloc să suferă. Partea maghiară s'a oferit a îngriji ea însăși de adunarea și îngroparea cadavrelor în „Oena cea pustie“. Dacă au fost și Români de față la lucrarea aceea tragică, au fost numai ca spectatori.

aceeași, ca la popoarele, ai căror urdători au fost nise păstori mai mult ori mai puțin seltateci: creerul, care a încăput odată toate formele unei mari vieți culturale, poate să peară, dar' cătă vreme se păstrează prin progenitură, trebuie neapărat să fie mereu primitor pentru acele forme, și aceea ce în materie de cultură pentru alte popoare e lucru nou, pentru noi Români e o vechie și plăcută reamintire.

Capetele, care se ridicau odinioară falnice preste mulțimea adunată în forul roman, se reivesc prin atavism și astăzi în mijlocul nostru, dar' nu într'un for plin de lume aleasă, ci prin înfundături dosnice, unde nu pot să ajungă la deplina lor desfășurare; inimile, din care porniau inspirațiunile mari în timpurile de mîrire, se ivesc și ele în mereu, dar' nu într'un timp de mîrire.

Acesta e înțelesul cuvîntului, când vorbim de nobleța neamului românesc.

Și dacă cineva ar pune la îndoeală nobleța aceasta, ni-ar fi destul să arătăm asupra milioanelor de Români, care trăiesc aji pe pămîntul acesta, unde atâtea alte popoare stăpîntoare s'au stîrpit. Căci viața îndelungată e fără îndoeală cea mai concludentă dovadă de trînicie, ear' trînicia e cea mai concludentă dovadă de superioritatea firească.

Aici, unde atâtea popoare au perit, ar fi perit și Români, dacă ei n'ar fi fost și mai cuminte ca alții, și mai destoinici de a purta greutățile vieții, și mai nesecați ca isvor de viață.

Alte popoare, slăbite odată, se risipesc și dispar din lume. Pe Români nici năvălirile cele multe, nici războaiele, nici ciuma, nici robia îndelungată, nici lipsa de hrană, nici risipirea nu 'i-a putut stîrpi: au scădut în timpurile grele și au ajuns la degenerare, dar' dacă o sută ar fi rămas numai acestia, ori-și-cât de degenerați și ori-și-cât de asupriți și ori-și-cât de umiliți, aveau în ei simțămîntul superiorității lor, priviau cu despreț asupra stăpînitorilor; voiau deapănarea și fie ei singuri împreună un popor și n'asteptau decăt timpul primios, ca din nou să crească și se le ridice,

Și au crescut și s'au întins, și au asimilat și stîrpit tot ceea-ce era neam mai prejos de dîșii în preajma lor, și asimilează mereu și stîrpesce, cătă vreme poate să curgă nescutit isvor de viață al sîmînței latine. Ear' dacă amestecatu-s'au Români în deosebite timpuri cu deosebite popoare, sîmînța latină e atât de covîrșitoare, încăt e destul, ca unul dintre părinți, fie tatăl, fie muma, să aibă sînge românesc, pentru-ca progenitura să intre în lume cu caracterele rasei latine și pe aceste să le desvoalte din fi în nepoți. Astfel, precum dice Kunitz vorbind despre Români din Sîrbia, o singură Româncă măritată într'un sat neromânesc romanisează încetul cu încetul întreg satul, deoarece-ce sîmînța română trăsece crescînd din ea însuși.

Nu mai avînd conșcența acestei superiorități, părinții nostri au putut să proclame principul, că ori-și-care străin, care s'a ivit în mijlocul nostru, de cu o Româncă s'a căsătorit are să fie scotit drept un Român, deoarece-ce copiii lui numai Români pot să fie, ear' în nepoții lui firea Românească trebuie neapărat să ese cu atât mai virtos la ivală.

Cu înmormîntarea aceasta extraordinară s'a întecat vizitarea ecoului.

Se răspînde, poate înadins, vestea, că ese miros greu din „Oena cea pustie“.

La trei-patru ani, într'o noapte, s'a surpat acoperîmîntul minei părăsite, după-cum am mai dîș, cu intrare cu tot și a rămas prăpastia deschisă cum se vede acum.

Despre apă, că se înalță sau nu, nu se putea sci, fiindcă de nici o parte nu se putea vedea în mijlocul prăpastiei, cu atât mai puțin în fundul adîncului. Și ecoul a suferit mult prin surpătură. Cu toate acestea, cu pușca mai cu seamă, tot se producea o repetițiune de sunete ca de pușcături îndepărtate. Și aruncînd cineva bolovani de peatră sau brui mari de pămînt, încă se aușia un fel de ecou, dar' în ambe casurile de parte de ceea-ce era cînd mina era închisă și acoperită.

Că ce e cu mina amintită în cele de mai sus puține avem acum de a mai adauge. Din oare-care parte o vîenă necunoscută de apă își va fi făcut loc ca să intre în Oena cea pustie. Apa aceasta scoate acum la ivală tot ceea-ce a înghițit mina în decurs de vre-o opt decenii, mai cu seamă ce a înghițit la 1849.

Scoaterea aceasta la ivală produce o lume întreagă de curioși, care mai cu seamă dela Sibiu aleargă să vadă, ce mai dă „Oena cea pustie“ din sinul seu.

Curiositatea aceasta răspunde la întrebarea, că ce e cu „Oena cea pustie“ și probabil că răspunsul acesta se va mai continua.

În această superioritate de rasă e pusă existența neamului românesc, și cătă vreme nu sînt strîmtorați de vre-un neam de oameni mai trainici ca dîșii, Români, stăpîni ori stăpîniți, rămîn un popor tare închegat, care un așteaptă decăt timpul primios, pentru-ca să crească și să se ridice. Oștirile adunate sub steagurile românești, tunurile încărcate și întăririle chibzuite cu multă pricepere pot să aperse existența statului român și să asigure condițiunile de desvoltare ale neamului românesc, dar' existența poporului românesc nu o putem asigura pentru toate timpurile și pentru toate împrejurările decăt prin desvoltarea conșcenței a germinilor de viață moșteniți dela părinți, bunii și străbunii nostri.

Și nimic nu ne ajută deopotrivă cu școala să grăbim desvoltarea aceasta, deoarece n'avem decăt să purtăm de grije, ca copiii adunați la școală să lucreze întins cu capul și cu mîntea lor, pentru-ca zestrea culturală, pe care au moștenit-o dela părinții lor, ea de ea să ese la ivală și să se desfășure.

Ajunși odată să răsulăm mai liber, noi Români am realitat în timp de cîteva decenii nise progrese, la care alte popoare numai prin o lucrare urmată în timp de secol ar fi putut ajunge, ear' aceasta de sigur numai pentru-ca noi, cînd vorba e de cultură, n'avem decăt să recăștigăm ceea-ce alții au să căștige.

Nu e cu toate acestea mai puțin adevărat, că cultura noastră modernă chiar nici astăzi, după mai multe decenii, nu e din destul națională: ea nici nu se leagă destul de bine de cultura părinților nostri, nici nu se potrivește pe deplin cu firea noastră, nici nu e străbătută în toate păturile poporului român. (Va urma.)

CRONICĂ.

Numiri. Oficialul de contabilitate cl. I. Francisc Horváth a fost numit revisor de socoteli la direcțiunea domeniilor statului din Panciova. Mai departe au fost numiți: juristul absolut Elemir Harsányi practicant în drept cu diurna la judecătoria cercuală din Muncaci și candidatul de practicant valmal Adolf Brenner practicant fără diurnă la oficial valmal-suprem din Brașov.

Statute aprobate. Ministrul de comerț reg. ung. a aprobat sub Nr. 39.123 statutele reuniunii agricole din Daia și sub Nr. 39.123 statutele corporațiunii industriale a cismarilor din Abrud.

Reducerea prețurilor de călătorie pe liniile ferate Teresiopol—Csaba și Arad—Radna—Lippa. Dela 1 Iulie începînd, pe basa intrării în vigoare a reducerilor prețului de călătorie, între stațiunile de mai jos se plătesc următoarele prețuri de călătorie: 1. Dela Seghedin la Teresiopol și vice-versa pe cl. I. 1 fl., cl. II. 80 cr. și cl. III. 50 cr. — 2. Dela Oroșhaza la Hodmező Várhely și Cs. ba, precum și dela Arad la Radna—Lippa și vice-versa pe cl. I. 50 cr., cl. II. 40 cr. și pe cl. III. 25 cr.

Tariful pe zone pentru mersul vapoarelor pe Dunăre. Agenția vapoarelor austriace publică, că cu data 7 Iulie a. c. intră în vigoare noul tarif pe zone pentru comunicația de persoane.

Contele Nicolae Pejacevich. Armata austro-ungară a pierdut prin moartea generalului de cavalerie, contele Nicolae Pejacevich pe unul din cei mai distinși conducători ai sei. Reposatul a fost totodată amic din copilărie al Maiestății Sale și în întreaga viață lui omul de încredere al Împăratului și al Arhiducelui Albrecht. El s'a născut la 1833 în Rétfalu (Slavonia). Tatăl seu a fost contele Petru Pejacevich. În 1849 a intrat în armată cu gradul de cadet, în același an s'a făcut oficer, ear' până la 1859 a avansat la gradul de major și a fost numit adjutant al Împăratului, în care calitate a făcut campania din Italia. În 1864 s'a făcut colonel și la 1886 a luptat ca comandant al reg. de husari Nr. 9 la Königgrätz, unde un obuz prusian 'i-a zdrobit o mână. Deși astfel ciungărit, Maiestatea Sa 'i-a ținut în armată, unde a avansat până la cel mai înalt grad, în care se află astăzi generalul activ, până la gradul de general de cavalerie. În 1874 a fost numit inspector general al cavaleriei, în care funcțiune 'și-a căștigat multe merite la organizarea și perfecționarea acestei arme. În 1886 a fost numit comandant de corp la Budapesta, unde a funcționat cu distincție până la moartea sa întemplată în noaptea spre 7 l. c. în Gastein. Contele Pejacevich prelîngă nenumărate alte distincțiuni a fost decorat de Maiestatea Sa cu ordinul „Toissonului de aur“. El n'a fost nici odată căsătorit.

Guvernamentali din Cluj au arangeat Dumineca trecută în onoarea deputatului Hegedüs un banchet cu 180 de cuverte. Episcopul Szász a beat în sănătatea lui Hegedüs și profesorul Finály într'a lui D. Sigmond. Hegedüs a ținut apoi o vorbire politică.

Scire militară. „Erdélyi Híradó“ află, el va să de unde, că în locul contelei Pejacevich va merge comandant de corp la Budapesta generalul baron Szveteny, comandantul de corp din Sibiu, ear' în locul lui va fi numit generalul prinț Lobkowitz, comandantul diviziunii de infanterie din Cluj.

Grindina a făcut dîile trecute grozave pustiiri în mai multe părți ale Transilvaniei. Din mai mult de cincisprezece locuri, de pe Câmpie, de pe Murăș, din Săcuime etc. vin scirile, că grindina a nămicit recolta.

Castelul dela Hunedoara, după-cum a arătat Dr. Czobor în tractatul seu citit în adunarea generală a societății arheologice a comitatului Hunedoara, ținută Dumineca trecută în Deva, este opera unui architect francez.

Un accident 'i-s'a întemplat generalului conte Uexküll, comandant de divizie în Budapesta. Cădînd de pe cal 'și-a contras o leziune serioasă la cap.

Tabla lui Traian din pasul Cassan pe termurele sîrbesc, după-cum din nou se scire, este rîu batjocorit și periclitată decătră pescării sîrbesci. Anume acestia s'au îndelînicit să facă foc sub ea, astfel că funul a înegrit cu deservire acest prețios monument, încăt deja nu se mai poate citi inscripția. Dacă va mai continua această barbarie, vestita „Tabula Trajana“ în curînd nu va mai fi.

Noul seminar luteran de aici. În ședința sa de alaltăieri consistorul luteran a conferit zidirea acestui seminar arhitecților Maetz & Eder.

Telefon în București. Direcțiunea generală a telegrafelor și postelor din București a supus primăriei un plan pentru stabilirea unei rețele telefonice în oraș.

Călătoria împăratului Wilhelm. Escadra germană cu împăratul Wilhelm a sosit la 6 l. c. în Christiansund. Împăratul, după-cum se telegrafează, se bucură de cea mai deplină sănătate.

Teatrul german în București. Dl. F. Dorn, fostul director al teatrului din Sibiu, s'a stabilit cu trupa sa la București, unde dă reprezentări de opere germane în grădina parisiiană (Stavri).

Furtuna la Iași. Vineri în 22 Iunie st. v. pela 5 oare p. m. o ploaie torențială, însoțită de o puternică furtună, a cădută asupra orașului Iași și împregiurimilor. Stricăciunile făcute de această furtună sînt foarte mari. Pe unde a trecut, a călcat la pămînt sîmînțele, pricinuid astfel agricultorilor însemnate perideri. Pe unele locuri, d. e. la Ezereni, grindina a fost mai mare.

Fecunditate și moarte. Femeia Voica din comuna Mărcămeni, districtul Buzău (România), a născut trei copii, din care doi băieți și o fată, care trăiesc. Când a fost se născă pe al patrulea a murit împreună cu copilul. Copiii născuți au rămas pe drumuri, neavînd cine să 'i îngrijească.

Ministrul-președinte bulgar Stambuloff asasinat. Foile din București, scite astăzi aici aduc scirea senațională, că Stambulov, președinte al consiliului de miniștri și regent al Bulgariei, ar fi fost asasinat la Tirnova de o femeie înrudită cu majorul Panița. Oficioul „Timpul“ desminte sgomotul într'o notiță scurtă și declară scirea de absolut falsă.

Musen arheologic. S'a deschis la Constantinopol un nou muzeu arheologic. Printre obiectele instalate se află expuse 5 sarcofagii frumos lucrate și împodobit cu mosaiciuri. Aceste sarcofagii au fost găsite la Beryat. Uaul din aceste anticități va fi trimis muzeului Louvre din Paris. Celelalte vor rămîne în capitala Turciei.

Procesul Nihilistilor din Paris. O telegramă din Paris anunță, că la 5 l. c. n. s'a terminat pertractarea în contra suditorilor rusești din Paris, acușai că au fabricat bombe. Șase dintre acușai, cu numele Reinsteim, Nakdize, Lavrenius, Stepanov, Katchinzen și Lwow, au fost condamnați la închisoare de cîte trei ani și pedeapsă în bani de 200 fr., ear' Landesein la închisoare de cinci ani. Domnișoara Bromberg, la care s'au aflat lădile cu bombe, și doamna Reinsteim au fost achitate.

Soldați renitenți. O telegramă din Londra anunță, că la 7 l. c. n. soldații din batalionul al doilea de gardă din casarma Wellington nu au voit să ese la sunetul obicînit de trompetă la adunarea pentru inspiciaarea echipamentului. Soldații se încuiară în chilile lor. Mai mulți oficeri ai statului major au fost chemați să se consulte cu colonelul regimentului. Soldații se postară înaintea colonelului și acesta le făcî reproșuri pentru purtarea lor; acușau au fost primite însă cu fluierături și șuierături. Numita telegramă mai amenință, că acest regiment va fi trimis să facă serviciu în colonii.

Tulburările dela poliția din Londra, despre care am luat și noi notiță, s'a înrîit și a provocat o stare îngrijitoare, după-cum anunță o telegramă din Londra cu datul 7 Iulie n. Pentru permurarea constabililor favorii poliștii au amenințat cu o grevă, și locuitorii au fost avisați să fie cu precauțiune.

Holera în Spania. În provincia Valencia au fost la 6 l. c., după-cum se telegrafează, 20 de casuri de holera.

Banca generală de asigurare „TRANSILVANIA“ ÎN SIBIIU,

fundată în anul 1868 [847] 21

asigurează prelungă condițiunile cele mai favorabile:

- în contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobili etc.
- pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri pe casul morții și pentru termouri fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Despăgubiri pentru daune cauzate prin foc	Sume asigurate pe viață
în a. 1869—1886 fl. 617,757.15	în a. 1869—1886 fl. 468,466.39
în a. 1887 „ 57,939.61	în a. 1887 „ 42,436.01
în a. 1888 „ 49,110.60	în a. 1888 „ 46,826.41
în a. 1889 „ 29,899.71	în a. 1889 „ 46,966.61
Suma fl. 754,707.07.	Suma fl. 603,895.42.

1,358.602 fl. 49 cr.

Conform bilanțului pentru 1889 fondurile de rezervă și garanție se urcă la
611.270 fl. 24 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslușiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiu (Strada Cisnădiei Nr. 6, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale în Brașov (C. I. Münnich), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.

Institut tipografic în Sibiu.

A ieșit de sub tipar cu litere latine:

LEONAT și DOROFATA.

Dialog

între bețivul din Longobarda
și
muierea lui.

În versuri.

14 cr. sau 30 bani exemplarul.

Arghir și Elena.

Istoria

preafurmoșului fiiilor de craiu și a preafurmoasei
fete măiestre cu părul de aur.

Adecă:

închipuire, sub care se înțelege luarea Ardealului prin
Traian cesarul Romei.

Prețul 20 cr. = 50 bani.

Institutul tipografic în Sibiu.

Strada Cisnădiei Nr. 3.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

- Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
- Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Pipăruș Petru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Păcală și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Colăciutul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
- Fiica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
- Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
- Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Îndărășnicul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Blăstem de mamă.** Legenda populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
- Bunica** de Bojena Némcová, tradusă din limba boemă de Prof. dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
- Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Cenușotca.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Un pețitor îndărășnic.** Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Prietenul meu Văntură-Teară.** Din poveștile californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Scăpărătoarea.** Din poveștile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Fata Craiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
- Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
- Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Taina unei vieți.** De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
- Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
- Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Sgârșitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Nusciul-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Dina-împărăteasă și peana ei aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
- Spice de aur.** Culese de dascălul Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
- Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- Dina mărăgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
- O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
- Posacul bun de inimă.** Comedie în 3 acte de Carlo Goldoni. Tradus de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
- Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 15 cr. sau 30 bani.
- Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
- Rusalina pécuarul.** Poveste de Nicolae Trimbiționiu. Un exemplar 22 cr. sau 44 bani.
- Roma învinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de I. L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.

O sută de ani. De Ioan Slavici. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste tot
vîndătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale căii ferate de stat r. u. valabil din 1 Iunie 1890.

Budapesta—Predeal				Predeal—Budapesta				Budapesta—Arad—Teiuș				Teiuș—Arad—Budapesta				Copsa-mică—Sibiu			
Tren	de	Tren	de	Tren	de	Tren	de	Tren	de	Tren	de	Tren	de	Tren	de	Tren	de	Tren	de
acelerat	persoane	acelerat	persoane	acelerat	persoane	acelerat	persoane	acelerat	persoane	acelerat	persoane	acelerat	persoane	acelerat	persoane	acelerat	persoane	acelerat	persoane
Viena	3.25	8.—	10.50	București	7.35	—	4.45	Viena	8.—	10.50	3.25	Teiuș	12.59	4.51	Copsa-mică	4.05	10.47	7.10	—
Budapesta	9.25	2.—	7.35	Predeal	1.08	2.35	9.12	Budapesta	2.—	8.15	9.40	Alba-Iulia	1.39	5.27	Șeica-mare	4.35	11.17	7.43	—
Szolnok	11.22	4.05	11.07	Timiș	1.37	3.18	9.41	Szolnok	4.20	11.18	1.02	Vințu-de-jos	1.56	5.44	Loamneș	5.16	11.58	8.27	—
P-Ladány	1.07	5.46	1.20	Brașov	2.43	4.00	10.17	Arad	8.10	3.50	5.27	Jibot	2.28	6.06	Sibiu	5.47	12.29	8.59	7.—
Oradea-mare	2.24	7.01	3.02	Feldioara	3.12	4.44	10.32	Glogovaț	2.20	4.10	5.50	Orăștie	2.49	6.28		6.10	12.52	9.23	7.35
Mező-Telegd	2.32	7.11	3.09	Apatia	3.22	5.20	11.30	Győrök	2.34	4.22	6.02	Simeria (Piski)	3.37	6.56					
Rév.	3.02	7.41	3.48	Agostonfalva	3.47	5.47	11.51	Paulș	3.05	4.46	6.28	Deva	3.53	7.26	Sibiu	7.35	3.35	4.34	9.50
Bratca	3.38	8.16	4.31	Homorod	4.20	6.35	12.27	Radna-Lipova	3.23	4.58	6.34	Branicica	4.18	7.48	Sibiu	8.02	4.09	4.58	10.14
Bucia	—	—	—	Hașfalău	5.25	8.12	1.35	Conop	3.39	5.16	6.52	Ilia	4.43	8.10	Loamneș	8.30	—	5.25	10.40
Cucia	4.26	9.05	5.40	Sighișoara	5.45	8.47	1.59	Bérvava	5.38	7.17	7.33	Gurasada	4.53	8.20	Șeica-mare	9.05	—	5.55	11.10
Huiedin	4.58	9.35	6.22	Elisabetopol	6.12	9.29	2.32	Soborșin	5.53	7.33	8.20	Conop	5.21	8.48	Copsa-mică	9.34	—	6.20	11.35
Stana	—	—	—	Mediaș	6.38	10.10	2.59	Zam	6.38	8.49	8.20	Bérvava	5.56	9.17					
Aghirș	—	—	—	Copsa-mică	6.46	10.32	3.13	Gurasada	7.22	9.16	9.16	Radna-Lipova	6.46	9.54					
Ghirbău	—	—	—	Micășasa	6.48	10.42	3.18	Ilia	7.38	9.32	9.32	Paulș	7.02	10.09	Cucerdea	2.55	8.20	2.56	—
Nădășel	—	—	—	Blaj	7.22	11.37	3.33	Branicica	7.54	9.51	9.51	Győrök	6.06	7.50	Cheța	3.25	8.50	3.29	—
Cluj	6.02	10.35	7.39	Grăcinel	7.22	11.37	4.03	Deva	8.14	10.18	10.18	Glogovaț	6.24	8.03	Ludoș	3.41	9.11	4.06	—
Apahida	6.12	11.02	7.54	Teiuș	7.51	12.23	4.14	Simeria (Piski)	8.43	10.44	10.44	Orăștie	6.53	8.26	M-Bogat	3.56	9.20	4.15	—
Ghirș	6.27	11.23	8.11	Aind	7.58	1.23	4.36	Orăștie	9.12	11.14	11.14	Jibot	7.06	8.38	Cipen-Iernut	4.33	9.57	4.54	—
Cucerdea	7.30	12.42	9.18	Vințu-de-sus	8.15	1.50	5.06	Vințu-de-jos	9.24	11.39	11.39	Szolnok	7.45	9.05	Kereș-Sz-Pál	4.48	10.12	5.10	—
Uioara	7.55	1.18	9.49	Uioara	8.25	2.20	5.45	Alba-Iulia	9.56	12.05	12.05	Budapesta	11.51	2.25	Nireșten	5.11	10.35	5.34	—
Vințu-de-sus	—	—	—	Cucerdea	8.45	2.46	2.23	Teiuș	10.17	12.26	12.26	Viena	1.55	5.50	Orșorheiu	5.30	10.54	5.53	—
Aind	8.21	1.55	10.22	Ghirș	9.16	3.33	3.15		10.44	12.58	12.58		7.20	1.40	Reghinul-săs.	5.50	4.58	—	—
Teiuș	8.37	2.14	10.39	Apahida	9.16	3.33	3.15												
	8.42	2.24	10.57	Cluj	10.36	6.05	4.32												
Crăciunel	—	—	—	Nădășel	10.48	6.26	5.32												
Blaj	9.14	3.02	11.36	Ghirbău	—	6.42	5.48												
Micășasa	—	—	—	Aghirș	—	6.58	9.05												
Copsa-mică	9.49	3.48	12.23	Stana	—	7.24	6.11												
Mediaș	10.07	—	12.39	Huiedin	—	7.47	9.43												
Elisabetopol	10.30	—	1.08	Cucia	12.01	8.27	6.43												
Sighișoara	11.06	—	1.50	Bucia	12.31	8.49	7.12												
Hașfalău	11.21	—	2.06	Bratca	—	9.08	11.13												
Homorod	12.37	—	3.20	Rév.	—	9.28	11.32												
Agostonfalva	—	—	—	Mező-Telegd	—	1.10	10.04												
Apatia	—	—	—	Oradea-mare	—	1.36	10.41												
Feldioara	—	—	—	P. Ladány	—	2.01	11.06												
Brașov	—	—	—	Szolnok	—	2.08	1.19												
Timiș	—	—	—	Budapesta	—	2.08	1.19												
Predeal	—	—	—	Viena	—	3.31	3.31												
București	—	—	—		—	5.11	6.35												
	—	—	—		—	7.15	6.50												
	—	—	—		—	1.40	3.—												
	—	—	—		—	7.20	6.05												

Nota: Numeri încadrați cu linii groase înseamnă oarele de noapte.

Editura și tiparul Institutului tipografic, societate pe acți în Sibiu, sub responsabilitatea lui Ioan Popa Necșă.